

ZPRAVODAJ

POMOCNÝCH TLAPEK o.p.s.

deváté číslo srpen 2007

Pomocné tlapky o.p.s jsou obecně prospěšnou společností, která si klade za cíl chovat, cvičit a předávat asistenční psy našim zdravotně postiženým spoluobčanům. Ti tak mohou získat ZDARMA nejen přítele do nepohody, ale také neocenitelného pomocníka, který jim umožní nastoupit cestu k nezávislosti.

**Tento Zpravodaj
Vám přináší
základní informace
o dění v naší společnosti**

V obsahu najdete, co jsme v roce 2006 udělali a co nás čeká, články o soužití našich klientů, o canisterapii a na poslední straně také telefonní čísla, webovou adresu a číslo našeho bankovního účtu, na který můžete přispět.

Úvod

Vážení přátelé, příznivci, přispěvatelé, klienti... vítám Vás u nového prázdninového čísla Zpravodaje Pomocných tlapek, ve kterém najdete příběhy, zprávy o dění ve společnosti a v neposlední řadě je zde také poradna. Příjemné čtení.

Karel Bartáček, redakce

Slavnostní předávání asistenčních psů Třemošná, 2.6. 2007

Obecně prospěšná společnost Pomocné tlapky existuje již 7 rokem. Společnost předává již sedmou skupinu psích asistentů, 9 asistenčních psů a 3 šikovné společníky. Za 6 leté oficiální existence k dnešnímu dni je to celkem 65 asistenčních psů, kteří splňují ty nejnáročnější mezinárodní testy.

Asistenční psi mohou tělesně postiženým lidem, zejména částečně nebo zcela upoutaným na invalidní vozík, nevidomým i neslyšícím a lidem se záchvatovými onemocněními, částečně nahradit službu osobních asistentů, nebo rodinných příslušníků a snížit závislost tělesně postižených na jejich péči, zvýšit samostatnost a sebevědomí. Tím umožnit těmto lidem aktivně a plnohodnotně se zapojit do běžného života a také zlepšit navazování komunikace s okolím.

Představujeme letos promované týmy:

Petr Částka a Luk – AP40

13 letý Petr a jeho pes Luk jsou z Dambořic. Luk ho doprovází do školy, i při dětských hrách. Rád hraje fotbal a většinou je v bráně. Luk má rád hlazení na zádech a chodí rád na procházky. Pomáhá Petrovi zvládat to, co on sám nezvládne.

Radim Pumer a Lucka – ŠS10

tento tým žije v Třemošnici. 14 letý Radim má kombinované postižení a celodenně o něj pečuje maminka. Lucka je využívána nejen při canisterapii, ale pomáhá mamince Radima s péčí o něj od podávání plenky po otvírání dveří...

Pavel Procházka a Lady – AP38

Pavel je od narození postížen DMO. Je mu 16 a žije spolu s rodiči a sourozencem v moravské vesničce Židlochovice. Doprovází ho černá labradorka Lady, která bravurně zvládá podávání, otvírání, ale především polohování s Pavlem.

Tomáš Dokulil a Lord – AP41

devatenáctiletý Tomáš se po úrazu pohybuje na vozíku. Doprovází ho černý pes Lord, který mu pomáhá zvládat denní úkony. Spolu s Lordem žijí v malém bytě v Božicích a také chodí do zaměstnání.

Tomáš Flídr a Lucky – ŠS8

devítiletý Tomáš je postižený DMO, v celodenní péči maminky. Při rehabilitaci a vzhledem ke zrakovému postižení i při hmatové výchově, využívá svoji čtyřnohou přítelkyni černou labradoru Lucky. Lucky pomáhá mamince při péči o Tomáše, podáváním předmětů, přinesením mobilu, otvíráním dveří...

Karel Vaculík a Aiša – ŠS9

pětiletý Karel je ze Zlína. Trpí spinální svalovou atrofií, proto mu byla vycvičena fenka zlatého retrievera Aiša. Karel je velice čilé dítě, Aiša zvládá všechny dovednosti asistenčního psa a navíc je využívána při canisterapii.

Mizuho Ishizaki a Tar – ŠS12

Mizuho trpí DMO, doprovází zlatý retriever Tar. Tar je canisterapeutem a zároveň balančním psem, který nosí speciální postroj, díky kterému Mizuho může udržovat při chůzi stabilitu. Nedělá mu problém otevřít dveře, podat hračku či pero ze země. Především je to prima kamarád.

Josef Trčka a Laki – AP43

32 letý tatínek dvojčat, pohybující se po úrazu na vozíku, získal černého Lakiho po p. Vasiliadesovi. Laki výborně zapadl do akční rodiny, kde se díky malým dvojčatům nikdo nenudí.

Ladislava Hamplová a Murphy – AP44

paní Ladislava z Horního Maršova je maminkou dvou dcer. Po úraze je upoutaná na invalidní vozík a od podzimu ji doprovází, pomáhá labrador Murphy. Paní Ladislava žije poklidným životem ve vysokohorské víscce a ráda jezdí za vnučaty. Teď již s Murphym

Tereza Pánková a Febbie – AP45

bydlí v Přelouči. Před 12 lety ji kouslo klíště a na základě toho o několik týdnů později ochrnula. Pořád si myslela, že zánět v mé míše odezní, a bude zase zdravá, ale to se nestalo. Takže přehodnotila své bytí a začala podnikat vše pro to, aby se co nejvíce osamostatnila. Nejprve si "pořádila" přítele Tomáše a poté také bezbariérový byt. A protože Terka i Tom, jako děti, měli psa, a protože Tom se často vrací pozdě z práce domů, rozhodli se, že si pořídí asistenčního psa, aby to nebyl jen mazlíček, ale hlavně významná pomoc pro Terezu, která ji pomůže zase o krůček dál k samostatnosti. A tak se také stalo. Febí už má skoro tři čtvrtě roku a nezbývá než jen konstatovat, že má všechny atributy asistenčního psa: stal se z ní trošičku závislák na paničce, je to výborný kamarád a mazlíček, ale hlavně je to úžasná pomocnice na cestě životem.

Filip Hyrák a Anie – AP47

Filipovi je 14let, žije s rodiči v Olomouci a kamarádkou a pomocnicí je mu černá labradorka Anie. Anie je temperamentní psí slečna, která Filipovi podá, co upadne, rozsvítí světlo, otevře dveře, ale také s ním dokáže dělat lumpárny.

Igor Peterka a Honza – AP30

Igor je 44 letý chlap, který našel svůj opravdový domov v malé kouzelné vesničce jménem Lednice na Moravě. Své postižení má od narození a jedná se o postižení celého pohybového aparátu.

Vystudoval střední ekonomickou školu s maturitou. Od té doby pracoval jako účetní, časem se zaměřil na samotnou ekonomiku s poradenstvím. V květnu 2005 se rodina Peterkových rozrostla o nového člena a to asistenčního pejska jménem Honza. Když se Igor o toto stvoření začal zajímat, vůbec netušil a nevěděl kolik štěstí, relativní samostatnosti a pohody ho s Honzíkem, čeká. Dnes, po pár měsících si nedovede představit svůj život bez této psí dušičky.

Pan Igor o svém pomocníkovi říká:

„co já osobně oceňuji velmi vysoko je to, že když je mně špatně na duši je tu zase Honza. Nevím, jak to ten chlupatý kluk dělá, ale přesně ví, kdy mi je blbě a věnuje se mně tak dlouho, až to přejde, což je úplně úžasné. Dalo by se o mém chlupatém příteli mluvit velmi dlouho, ale já řeknu jenom jedno, mám v Honzíkovi někoho, koho jsem nikdy neměl, pomocníka, terapeuta a velkého životního přítele“

Všichni asistenční psi a šikovní společníci ovládají

desítky standardních povelů - základy poslušnosti: sedni, lehni, zůstaň...

povely potřebné při pohybu na veřejnosti: vpravo, doleva, stůj, otoč se, jízdu na pohyblivých schodech, cestování autem, MHD.

a speciální povely/dovednosti: podávání předmětů spadlých na zem, zapomenutých na stole, gauči, otevírání/zavírání dveří, rozsvěcení/zhášení světla...

Pomoc se sebeobsluhou: sundání ponožek, rukavic, čepice, svetru, kalhot, rozepnutí zipu, sundání brýlí, vytažení polštáře, stažení deky, natahování křečovitých nohou, vrácení ruky na ovladač el. vozíku, vrácení nohy spadlé z postele zpět na postel....

Výcvik asistenčních psů je ze všech typů výcviků nejnáročnější a narozdíl od výcviku vodících psů pro nevidomé se na něj nevztahuje státní příspěvek. Celková částka na výcvik asistenčního psa přitom dosahuje až 200 000 Kč. Proto Pomocné tlapky usilují šest let o

zavedení státního příspěvku na výcvik asistenčních psů po provedení příslušných změn v legislativě. Činnost společnosti je zatím financována ze sponzorských darů, příspěvků různých institucí, fondů a nadací, ale musíme se obejít bez státních dotací.

Děkujeme všem našim donátorům a partnerům za podporu.

citát...

Není na světě lepšího psychiatra, než je štěně olizující vám obličej.

(Ben Williams)

Tlapky na cestách...

... aneb Jak je důležité mít prezentace

Zdravím všechny "staré" známé i náhodné čtenáře Zpravodaje. Poslední dobou se nám nakupilo několik akcí, které by vás mohly zajímat.

Letos jsme opět byli na výstavišti v Praze Holešovicích, kde **17. – 20. dubna 2007 probíhal 11. ročník specializované výstavy pro zdravotně postižené NON – HANDICAP**. Spolu s námi tam byl i Falco s Luckou. Chvilí jsme si popovídali dohromady s Olinou a Hankou, poté jsme šli povídat o životě s AP a také ukázat zájemcům, co vše ti naši psi pomocníci dokážou. Já jsem si letos sebou přivezla i svou spolužačku, kterou při dalším vystoupení Oli zpovídala. Bylo to zajímavé a poučné. Zároveň jsme s rodiči prošli celý pavilon a získaly jsme důležité informace a poznatky o dalších výrobcích pro postižené. Tuto výstavu bychom doporučili všem, kteří jsou v podobné situaci jako my. Najde se tam spousta nových výrobků pro postižené, ale ještě více informací, které nám pomohou řešit naše nelehké životní situace. Ája s Dianou

V sobotu **19. května se v Teplicích konal Květinový den zasvěcený lidem s handicapem** - vydali jsme se tam v "silné" sestavě. V parku se tak sešli Pirnerovi, Bartáčkovi s Emou a dvojčátky, Maksoudovi s Irisou, Mojžíšovi s Dianou a Pražákovi s Adamem. Všechny tři fenky jsou černé, takže byla legrace, když si vzorně lehly vedle sebe, která že je která. To se tak prostě mazlíte se psem a najednou zjistíte, že to není ten váš...

Dvakrát se vystupovalo na pódiu, či spíše před ním, nadšené obecenstvo tleskalo dovednostem našich pomocníků, k tomu sluníčko a nebe bez mráčků - prostě pohoda.

Jako každoročně, byl **víkend v Bohnicích 26. - 27.5. - festival Mezi ploty**.

Vystřídali jsme se tu Maksoudovi, Pražákovi a Kloudovi a kromě vyprávění o práci Pomocných Tlapek jsme si zahráli na "stánkové prodavače" a snažili se získat nějaké ty peníze na výcvik dalších pejsků. Počasí zase usoudilo, že podobné akce je třeba podporovat a díky němu a vysoké návštěvnosti festivalu se podařilo prodat většinu reklamních předmětů ze stánku. Kluci navíc rejdlili na vozících po areálu a vraceli se jen sdělit, kde a za kolik mají nějaké další zajímavé jídlo (milý to věk věčně hladových pubertáků...) a užili si i představení šermířů, které proběhlo kousek od našeho stánku. Potěšilo nás, když se k nám hlásili lidé, se kterými jsme se na akci potkali loni.

Osvěta, osvěta a zase osvěta, Svět Jinak. Ve dnech 11. a 12. června se v prosluněném parku před chrámem sv. Ludmily na pražském Náměstí Míru konaly dny pražské městské policie. Na prostranství byla pro návštěvníky připravena „překážková“ dráha simulující nástrahy pro vozičkáře a zrakově postižené. Je nutné s hořkostí podotknout, že většina z nich je hlavně na méně viditelných pražských komunikacích tvrdou realitou.

Na zapůjčených vozících, nebo se slepečkou holí a poslepu, si tak mohli lidé vyzkoušet pohyb mezi dírami, obrubníky, na dlažebních kostkách, šterku, i nástup do přistaveného nízkopodlažního autobusu. Jelikož byla akce zaměřena především na osvětu žáků základních škol, mohli si děti při patřičných testech a jízdách udělat i „řidičák“ na kolo. Po celé dva dny se této osvětové akce, jak je již ostatně několik let tradicí, účastnily naše Pomocné tlapy.

Neuvěřitelně výřečná a neunavitelná Olina Tomášů trpělivě představovala jak společnost, tak všechny možné druhy výcviku psích pomocníků. Na pomoc s ukázkami své šikovnosti ještě přispěchali až ze Štětí Bartáčkovi s fenkou Emou, Alice Mojžíšová s Dianou z Kadaně, my domácí pražáci – já a Laki, a hlavně canisterapeutická fenka Hennessy. Ta se celé dva dny nechala od všech návštěvníků ochotně hladit až do úplného vyhlazení, čímž chránila od nenechavých praciček (asi spíš ručiček) naše psi asistenty. Ve stínu připraveného stánku, kde panovala velmi dobrá nálada, se podařilo rozdat řadu informací, letáčků a na podporu výcviku navíc prodat i nějaké ty drobnosti.

Mgr. Jana Maksoudová, Pepa Trčka a Laki

BUDEME SLAVNÍ!

Někteří už to možná víte, někteří ne - do naší tlapácké kasičky se rozhodla v rámci Kooperativa Čechomor tour přispět i známá hudební skupina Čechomor. Budou nás prezentovat na svých vystoupeních a z tohoto důvodu bylo potřeba nafotit nějaké fotky s klienty.

Úkolu se ujali Lucka Faldusová a Láďa Maksoud a tak 5. 6. u přívozu ve Vraném n. Vltavou vznikla spousta pěkných fotek. Pánové z Čechomoru byli velice milí a i když naši pejsci mají zrovna nádherné období línání, ochotně je k sobě tiskli. Lehká práce to ale nebyla pro nikoho - Lucka s Láďou se pohupovali na vltavských vlnách pár desítek minut, psi by raději vodu poznali zblízka, než z lodičky, "Čechomoři" drželi nástroje i štěně ve stoje na lodi a ještě se měli usmívat, do toho všeho pražilo slunce a nebyla nouze o náhodné diváky. Všechno se ale podařilo a těšíme se na fotky z dílny profesionálů. Vy se zatím můžete podívat alespoň na momentky, které nafotila Bára Faldusová.

troška legrace:

Jeden pán napsal dopis hotýlku, který chtěl navštívit o dovolené. V dopise stálo: *Velmi rád bych s sebou vzal svého psa. Je čistotný a dobře vychovaný. Chtěl bych požádat, aby mohl spát v mém pokoji.*

obratem přišla odpověď od majitele hotelu:

Pracuji v tomto hotelu mnoho let. Za celou dobu jsem nezažil psa, který by kradl ručníky, ložní prádlo, stříbrné přibory nebo obrazy. Nikdy jsem nemusel žádného psa uprostřed noci vykázat za nadměrné pití alkoholu a nepřístojné chování. A nikdy ještě pes neutekl bez placení.

Váš pes je proto v mém hotelu opravdu vítaným hostem a jestliže se za Vás zaručí, jste vítán i Vy!

-red-

Charity Golf Party 2007

V sobotu 26.5. se uskutečnil již 8. ročník přátelského turnaje Charity Golf Party.

Jedná se o uzavřený prestižní turnaj v areálu Golf Resortu Karlovy Vary, kterého se účastní převážně majitelé a ředitelé obchodních partnerů golfového hřiště Karlovy Vary.

Tato akce, která dříve nesla název Akcionářský turnaj, je pořádána od roku 1997. Od roku 2000 získala charitativní obsah a

nový název Charity Golf Party. Od této doby se podařilo vybrat přes 8.000.000 Kč, které byly vždy věnovány na charitativní účely.

Celá akce byla zahájena golfovým turnajem s kanónovým startem v 10.00 hod. Zvláštností tohoto turnaje je, že si hráči mohou vybrat typ hry a hraje se jak systém Texas scramble, tak i systém Stableford.

Pro nehrající účastníky byla připravena golfová škola s trenérem, turnaj v patování, samozřejmě bohaté občerstvení a k dispozici bylo relaxační centrum v klubovně Golf Clubu.

Po ukončení turnaje se účastníci akce odebrali do Grandhotelu Pupp, kde od 20.00 hod. proběhlo slavnostní vyhlášení výsledků a předání cen. Stalo se již tradicí, že je každoročně představen a pokřtěn nový porcelánový servis, a tak tomu bylo i letos. Představený servis Marie Louisa byl pokřtěn za účasti generální ředitele Karlovarského porcelánu a.s. pana Vlastimila Argmana, tvůrce servisu Ak. Arch. Jiřího Laštovičky a moderátora pana Marka Ebena. Představený servis, tak jak byl tento večer naaranžován, byl nakonec také vydražen.

Nejdůležitější částí večera byla charitativní dražba, jejíž průběh byl veden Markem Ebenem a podařilo se vybrat opravdu úctyhodnou částku. Loňský rekord 2.060.000,- Kč byl letos překonán částkou 2.260.000,-Kč.

Vybraná částka byla rozdělena:

1.005.000,-Kč na Nadační fond Doc. Pavla Koláře

1.005.000,-Kč na Obecně prospěšnou společnost – Pomocné tlapky 250.000,-Kč na Český tenisový svaz vozíčkářů.

Jednotlivé částky odesílají dárci přímo na konta obdarovaných, není zde žádný poplatek pro pořádající agenturu a tímto je zaručeno, že obdarovaný obdrží skutečně celou částku, která je při akci vybrána.

Po dražbě následoval raut a hudební vystoupení kapely Žlutý pes a TOP Bandu Jana Smolíka. Celým večerem provázel Marek Eben. Mezi hosty večera nebylo možné přehlédnout Jiřího Bartošku. Avšak osobností večera byla paní Blanka Matragi. Pomocné tlapky během slavnostního večera ukázaly dovednosti svých asistenčních psů za pomoci Karla Bartáčka a jeho fenky Emy

Charity Golf Party pořádá Golf Resort Karlovy Vary a.s. každoročně pro své obchodní partnery a to ve spolupráci se svým výhradním marketingovým partnerem Caverna Agency a.s. Spolupořadatelé akce: Kooperativa pojišťovna a.s., Feron a.s., Zentiva a.s., Grandhotel Pupp Karlovy a.s., Oleaspol a.s.,

Moser a.s., Severočeské doly a.s., Karlovarský porcelán a.s., FujiFilm CZ s.r.o., Imperiál Karlovy Vary a.s.

zdroj: www.golfresort.cz

Jménem našich klientů proto mnohokrát děkujeme hráčům turnaje a účastníkům dražby. Tento dar je pro nás velkým závazkem do budoucna a moc si jej vážíme.

Kooperativa připravila výhodné pojištění pro držitele průkazů ZTP nebo ZTP/P

Vážení přátelé, podařilo se nám pro Vás získat plné informace o nových výhodách pro Vás -majitele vodičích a asistenčních psů, které připravila Pojišťovna Kooperativa. Domníváme se, že tímto počinem předběhla Kooperativa nejen ostatní pojišťovny, ale mnohé, i státní instituce, neboť zde jsou vodičí i asistenční psi postaveni na stejnou úroveň. Kooperativa inovovala většinu pojištění, týkající se handicapovaných, v jejich prospěch.

Zeptali jsme se tiskového mluvčího Kooperativy – Ing. Marka Vícha.

Proč se Kooperativa pustila do zvýhodňování našich handicapovaných spoluobčanů a o jaké výhody jde?

Pane inženýre, vysvětlíte nám, z jakého důvodu zvýhodňujete naše handicapované spoluobčany?

Kooperativa si jako druhá největší pojišťovna na českém trhu uvědomuje, že je její povinností pomáhat potřebným. Proto vycházíme vstříc našim handicapovaným spoluobčanům a jejich rodinám a spolupracujeme s Národní radou zdravotně postižených České republiky, říká Marek Vích.

V jakých konkrétních pojištěních jste naše handicapované spoluobčany zvýhodnili?

Držitelé průkazu ZTP a ZTP/P mohou čerpat výhody v pojištění motorových vozidel, v pojištění domácnosti, rodinného domu, pojištění bytové jednotky a pojištění odpovědnosti zaměstnance za škodu způsobenou zaměstnavateli.

Co je třeba k tomu, abych mohl čerpat konkrétní výhody?

Výhody je možné čerpat po předložení průkazu ZTP nebo ZTP/P. Zvýhodněná pojištění můžete sjednat ve všech pobočkách Kooperativy.

Zdravotně postižená osoba musí být vlastníkem nebo spoluvlastníkem pojišťované věci. Povolujeme samozřejmě výjimky, nejčastějším případem asi bude, pokud se bude průkaz ZTP nebo ZTP/P vztahovat k dítěti nebo jinému členu domácnosti.

Jaké konkrétní výhody obdrží držitel průkazu ZTP nebo ZTP/P, pokud uzavře povinné ručení u Kooperativy? Obdrží slevu 10% na povinné ručení a to navíc vedle bonusu, který si již vyjezdil /la.

Potom zdarma získá:

rozšířenou asistenci na území České republiky,

to znamená, že v případě poruchy nebo havárie vozidla bude moci ZDARMA využít příjezd mechanika a jeho práci po dobu 30 min, odtah vašeho vozu do vzdálenosti 50 km (včetně naložení a vyložení), uložení a ostrahu vozidla až na 10 dnů, přepravu klienta až do 50 km z místa škodní události. (Poruchou se rozumí i výměna poškozených pneumatik).

asistenci v zahraničí,

která zahrnuje příjezd odborného opraváře, odtah na 50 km, bezplatné uskladnění a ostrahu vozidla až na 7 dní a do 13 EUR za den, doručení vzkazu pro určenou fyzickou osobu nebo firmu, telefonické tlumočení pro vzájemný překlad, právní pomoc pro případ dopravní nehody do 750 EUR, zprostředkování cizozemské hotovosti do 1 000 EUR ubytování řidiče a spolucestujících na jeden nocleh v hotelu do 50 EUR na osobu.

A na jaké výhody se může těšit držitel průkazu ZTP nebo ZTP/P, pokud uzavře pojištění domácnosti u Kooperativy?

Získá slevu 10% z ročního pojistného. Pokud zvolí roční frekvenci placení pojistného, bude mít pojistné ještě o 5% nižší. Pokud si pojistí také nemovitost, kde se jeho domácnost nachází, získá ještě další slevu 10%.

*Používá – li invalidní vozík nebo jiné rehabilitační nebo zdravotní pomůcky, je pro něj důležité, že tyto věci budou pojištěny nejen v bytě, jeho příslušenství, společných nebytových prostorách budovy, ale i mimo tyto prostory - **na území celé České republiky na novou cenu**, to znamená, že v případě jejich ztráty nebo zničení obdrží takové plnění, za které si bude moci pořídít tyto věci nové.*

Vztahuje se také proti škodám vzniklým prostou krádeží nebo nezjištěným vandalem,

Za stejných podmínek bude pojištěn i jeho vodičí nebo asistenční pes – horní hranice pojistného plnění za škodu vzniklou na psu automaticky činí 100 000 Kč.

*Za výhodných podmínek pojišťujeme i **dopravní mechanismy** připojené k budově, které slouží pro usnadnění přístupu pojištěného do jeho bytu (pohyblivá plošina, individuální výtah apod.), budou automaticky pojištěny také proti škodám způsobeným nezjištěným vandalem a strojními riziky.*

Uzavře – li pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou v běžném občanském životě, bude se toto pojištění také vztahovat na škodu způsobenou na zapůjčeném invalidním vozíku nebo na zapůjčených rehabilitačních či jiných zdravotních pomůckách.

Jaké výhody obdrží držitel průkazu ZTP nebo ZTP/P, pokud si pojistí nemovitost u Kooperativy?

Získá slevu 10% z ročního pojistného. Pokud bude pojistné platit ročně, bude mít pojistné ještě o 5% nižší.

*Spolu s jeho nemovitostí budou automaticky pojištěny i **dopravní mechanismy** připojené k budově, které slouží pro usnadnění přístupu pojištěného do jeho bytu (pohyblivá plošina, individuální výtah apod.). Tyto věci budou automaticky pojištěny také proti škodám způsobeným nezjištěným vandalem či strojními riziky.*

Dalším zvýhodněním je sleva ve výši 15% z ročního pojistného na pojištění odpovědnosti zaměstnance za škodu způsobenou zaměstnavateli.

Hodně handicapovaných občanů již Vašimi klienty je, mám dotaz, mohou čerpat tyto výhody, a pokud ano, co pro to mají udělat?

Samozřejmě – tyto výhody platí i pro naše stávající klienty. Klientům povinného ručení doporučuji navštívit naši pobočku a sjednat novou pojistnou smlouvu, na kterou budou platit všechna přiznaná zvýhodnění. Stávající pojistnou smlouvu si vezměte s sebou, protože ta bude nahrazena novou smlouvou s výhodnějšími podmínkami.

Klientům pojištění domácnosti, rodinného domu nebo bytové jednotky radím také přijít k nám, do Kooperativy a podepsat dodatek ke stávající pojistné smlouvě. Pokud klienti významně modernizovali domácnost nebo rekonstruovali svoji nemovitost, doporučuji uzavřít smlouvu novou, na kterou budou samozřejmě platit jmenovaná zvýhodnění.

Děkujeme za představení projektu. Na závěr mi dovoluje poslední dotaz. Jaké máte s projektem záměry do budoucna?

V současné době běží tento projekt 3 měsíce. To není dlouhá doba, ale ze zájmu cílové skupiny usuzujeme, že se líbí. Proto bychom do budoucna chtěli projekt rozšířit i o další druhy pojištění.

PŘÍBĚHY KLIENTŮ

Z deníku Adama

...Když jsme dorazili do budovy, které panička říká nemocnice, každého překvapila moje přítomnost. Nevím proč, vždyť přece všichni musí vědět, že patřím ke Kubovi, jsem asistenční a jsme spolu pořád a všude. Lidé v těch bílých pláštích byli hodní, leccjaká sestřička se chtěla mazlit, ale víte jak je to, ono se to nesmí. V pokoji se mi moc nelíbilo, tam jsme byli naštěstí jen málo, jen jsme tam spali. Zato v herně to bylo fajn, dětičky si hrály s páníčkem a já mohl jen v klidu přihlížet. To byly lehy. Horší to bylo s venčením. Panička semnou musela pěkný kus od Kuby, než jsme našli kousek zeleného. Hrůza, jak to ti pražští psí kolegové dělají?

A můj Kubík, ten všechna vyšetření zvládal daleko líp, když jsem na něj dával pozor. Třeba když měl plnou hlavu, obličej a něco i na těle, samý drátek a to jsme dokonce museli spát úplně někde jinde. Moc místa tam nebylo, ale i pod postel bych se schoval, jen abych si ho ohlídal, aby mu moc neublížovali.

Než jsme jeli domů, přišel se s námi rozloučit i pán v bílém plášti, říkali mu primář. Asi má rád pejsky, moc hezky o nás mluvil. Bylo tam dobře, ale doma je doma. Haf

Věra Pražáková

Další 3 příběhy Bena (Pořád se něco děje...)

Život asistenčního psa zpravidla není ve znamení nějakých velkých jednorázových hrdinských kousků. Naopak. Je to drobná každodenní práce, každodenní drobné příběhy, neustálá připravenost a ochota psa k práci a pomoci. Ale myslím si, že právě ty drobnosti, ta ochota a malé příběhy společně tvoří něco, co je možné považovat za hrdinství. Skutečné velké psí hrdinství.

I Jarka s Benem prožili a prožívají své příběhy. Některé z nich jste si mohli přečíst už dříve, ale zdaleka ne všechny. Tak tady jsou další tři z nich:

První se stal v supermarketu, kde byla Jarka s Benem nakupovat. Jarka si vybírala zboží a Ben seděl a čekal vedle jejího vozíku. Jeden zaměstnanec supermarketu ale právě doplňoval zboží do vedlejšího regálu. Bena neviděl, ten byl „schovaný“ za vozíkem. Tak se stalo, že když šel kolem vozíku, nedal si pozor a přišlápl Benovi špičku ocasu. Ben se lekl a vyskočil. Toho se zase lekl ten pán, uskočil a zastavil se až o protější regál. Jak později vypravoval Jarce, v tu chvíli ho napadla jediná otázka – zda mu ten pes skočí rovnou po krku nebo se „jen“ zakousne do nohy. Jenže Ben se okamžitě celý rozvrtěl. Omluvně, jako by říkal „promiň, člověče, že

jsem se Ti připlétl do cesty“. Ten pán, když se konečně „odlepil“ od regálu, se omlouval Jarce i Benovi, chtěl Bena pohladit, ale ze začátku se asi trochu bál. Jarka ho ujistila, že mu Ben rozhodně nic neudělá, tak ho nakonec pohladil. A Ben se rozvrtěl ještě víc – ten člověk mu odpustil! Skončilo to tak, že ten pán celou dobu Jarce pomáhal s nákupem, pořád chtěl Benovi koupit nějaké pamlsky jako „bolestné“ (to ale Jarka odmítla), před placením jim slušně ale nekompromisně udělal místo u přednostní pokladny pro vozíčkáře, za pokladnou pomohl Jarce dát nákup do tašky na vozíku – prostě perfektní servis. A Ben byl celý šťastný, že má dalšího kamaráda...

Druhý příběh se stal v době, kdy Jarka jezdila na rehabilitaci, ale Ben měl trochu problémy s packou. Nechtěli jsme, aby chodil tak dlouhou cestu, měl nařízený klidový režim, takže Jarka jela na rehabilitaci sama a já jsem čekal s Benem doma. Když se Jarka asi po dvou hodinách vrátila, byla dost rozhozená. Poznal jsem, že se něco stalo. Co to bylo, to mi ale řekla až druhý den. Čekala v čekárně před rehabilitací a chtěla si připravit kartičku, na které byl čas, na kdy byla objednána. Jenže – smůla. Vypadla jí z ruky peněženka. V tu chvíli si také uvědomila, že Ben není vedle ní, že je doma. A že jí nemůže pomoci, i když jinak by to pro něj byla doslova hračka. Jarka si už odvykla někoho prosit o pomoc, všechno tohle zvládal bez problémů Ben, ale teď jiná možnost nebyla. V čekárně byl s ní ještě jeden pán a jakási paní. Jarka poprosila pána, jenže ten dělal, že ji neslyší. Tak poprosila tu paní. Co ale slyšela, to s ní dost zamávalo: „Když Vám to spadlo a nemůžete si to podat, tak si řekněte sestřičce, až vyjde“... Jarka prý zůstala jako v šoku. Bezmocná a ponížená. Prý by dala cokoli za to, aby v tu chvíli mohl být Ben vedle ní. Místo toho se ale dost tvrdě vrátila do doby, kdy ještě Bena neměla a kdy musela o podobné věci často prosit ostatní lidi. A, bohužel, často s dost podobným výsledkem. Nezbylo jí tedy nic jiného, než čekat, až vyjde sestřička. Bylo jí dost mizerně. Po chvíli se sestra objevila, peněženku Jarce podala a pozvala ji dovnitř. Na Jarce ale asi bylo dost vidět, že se něco stalo a sestřička se jí na to zeptala. Jarka jí alespoň stručně řekla, co se stalo, ale nechtělo se jí o tom moc mluvit. Sestřička se ale i tak dost divila. Pomohla Jarce na lehátko, pak se na chvíli omluvila, šla do čekárny a těm lidem zřejmě řekla něco hodně od plic... Celou cestu domů se prý Jarka cítila nejistá, bála se, co všechno by se ještě mohlo stát. Všechno to z ní ale spadlo, když dorazila domů a Ben ji přišel přivítat. Ani sám nevěděl, proč ho Jarka tenkrát tak objala. Teprve v tu chvíli,

kdy stál Ben vedle ní, měla Jarka zase zpátky tu svou jistotu. Benova packa se naštěstí velice rychle zlepšila, takže příště jsme to udělali trochu jinak. Jarka sice jela na rehabilitaci zase sama, ale Bena jsem jí tam dovezl autem. Cestu zpátky domů už zvládli pomalu „po svých“...

Třetí příběh není jen příběhem Bena, ale i jedné nám neznámé paní. Od té doby, co má Jarka asistenčního psa, dává se s ní do řeči spousta lidí. Jednou se takhle Jarka potkala s paní, která se jí začala ptát, co je to za psa, co všechno umí, kdo je cvičí a jak dlouho to trvá – celkem běžné otázky. Jenže ta paní se pořád po očku dívala na Bena, a když se k ní Ben trochu přiblížil, paní vždycky o kousek ustoupila. Po chvíli se Jarce přiznala, že se hrozně bojí psů, ale Ben jí připadá takový klidný, pohodový – a zeptala se, jestli jí Ben nic neudělá, kdyby si ho zkusila pohladit. Jarka jí ujistila, že jí rozhodně nic neudělá a posadila si Bena vedle vozíku. Paní si pak opatrně a váhavě Bena pohladila. Bylo vidět, že bojuje sama se sebou a se svým strachem, ale dokázala to. A Ben jí v tom docela pomohl. Jak jinak dává najevo svou radost, když se s někým skamarádí, tentokrát zřejmě vytušil obavy na straně té paní. Seděl jako socha, naprosto v klidu, jen ocas se mu vrtěl. Paní si Bena pohladila ještě několikrát, a když se s Jarkou loučila, řekla: „To je škoda, že tu nikdo nemá foťák. Až budu dětem vypravovat, že jsem si pohladila tak velkého psa a on navíc ani neměl náhubek, nikdo mi to nebude věřit“. Ale stejně si myslím, že daleko důležitější pro tu paní bylo to, že překonala svůj strach.

Já vím, jsou to jen úplně malé příběhy, vlastně jen takové drobnosti. Ale právě z nich se skládá život. I život asistenčních týmů. **Určitě i Vy jste nějaké takové malé příběhy zažili. Napište o nich do Zpravodaje.** Vždyť – pořád se něco děje...

L. Metelka

Naši Irču máme třetím rokem

Madlence, jedné z našich tří dcer, bude letos 14 a s naší černou Irčou si na sebe velmi rychle zvykly. Hned prvním rokem, kdy Majda Irču dostala, jsme s ní s mnoha obavami vyrazili na všechny naše prázdninové akce. Jezdíme na týden s rodinami, které mají stejně staré děti jako my, pod stan (Madlenka má možnost za nepříznivého počasí být v domě). Bývá zde kolem 30 dětí a všechna děcka věděla, jak se mají k Irče chovat a opravdu to respektovala celý týden. Největší šok zažila Irča, když první noc stále čekala, kdy už půjdeme spát do domu. Nejdříve jsme byli dlouho u ohně,

pak stan, ale stále žádný dům, tak co bude..., jako bychom četli v jejich očích. Ujistili jsme jí, že to místo na karimatce je její a jiné nebude. Nadšená z toho nebyla, lehla si a za občasného mručení, jako projevu naprostého nesouhlasu s tímto způsobem spaní, poslechla. Jedna z dalších nocí byla již v domě, kde spala na dřevěné podlaze a vedle ní spala starší dcera Terežka na karimatce. Ráno, když jsme se probudili, byla na dřevěné podlaze Terežka a Irča si ukořistila nejenom karimatku, ale i malý polštářek.

Koncem prázdnin jsme vyjeli na vodu. Jeli jsme Vltavu, mladší a starší sestry na lodi s ostatními přáteli a my s manželem, Madlenkou a dalšími pomocníky k pádlování na raftu. Naše Irča má blány mezi prsty, jako každý labrador, její vztah k vodě je však pozitivní pouze ve dvou případech. Ve spojení s tolik oblíbenou večeří a v podobě sněhu. Ani jeden případ se netýkal toho, co viděla pod loděmi a co jí, čekalo. Raft, když se rozjíždí, nabírá vodu, která postupně potom z prostoru vytéká. Madlenka měla speciální sedátko, které používáme do vany, připevněné k raftu. Irča měla místo vedle ní. Madlenka seděla o pár centimetrů výš, aby nebyla ve vodě. Jakmile jsme se odrazili a raft nabral vodu, Irča pochopila, že jediné suché místo bude na klíně své paničky a hbitě se rozhodla toto místo zaujmout. Nerada se vracela na své určené místo vedle Madlenky.

Večerní opékání buřtů se jí netýkalo, protože ani vzhled, ani vůně nepřipomínala oblíbené granule, což nechápali zase ostatní. Co jí však nenechává klidnou je ovoce především jablka. Poslechne, ale stojí jí to hodně sil, protože to je pro ni opravdu pochoutka. Když jsme jeli poprvé s Madlenkou pro Irču, hned jsme se mohli s touto situací seznámit. Střídali jsme se v Třemošné s manželem, aby někdo zůstal s ostatními dětmi. Když manžel odjel a já zůstala poprvé s Madlenkou a se psem, pečlivě jsem uklízela do lednice salám, housky a na posteli nechala nic netušíc jablko. Dostala jsem důkladné vysvětlení od cvičitele, že Irča jí jen granule, že na nic jiného není zvyklá a nesmí ani nic jiného dostat. Později jsem na pár sekund opustila místnost. Když jsem se vrátila, naše drahá Irča držela na zemi v předních tlapkách krásné obrovské jablko, na které jsem se tolik těšila. Od tlamy jí létaly kusy jablka, jak mě uviděla, tak svoji konzumaci neuvěřitelným způsobem zrychlila. Velmi dobře věděla, co bude následovat, a aby ještě urvala co nejvíc. Jako by mi říkala, že jí to za ten výprask stojí a tak ať ještě chvíli počkám, než to sežere. Nepočkala jsem.

Ze začátku Irčet rvalo, než si zvykla na Madlenčinu jinou artikulaci a slabší hlas. Často se nám zdálo, že jí možná ani neslyší, ale zvykla si. Já jsem z rodiny, kde tatka byl veterinář, ale zvířata nikdy nesměla do postele. To platí i u nás, ale Madlenka ani Irča tento můj názor nesdílejí. Odcházím z dětského pokojíku s důrazným připomenutím oběma, že do postele nesmí! Za rohem už slyším slabounký Madlenčin hlásek: „Irčo hop, hop“, otočím se a z peřiny ji kouká jen ocas. Když přijdu, abych jí poslala zpátky, Irča najednou moc dobře ví, koho má poslouchat a já se svou silou a důrazem v hlase jsem out, protože přece její panička je Majda a ta řekla hop, tak jako by mi říkala: „co chceš...“ A na důkaz toho, když jí oznámím, aby se odebrala dolů, zkusí ještě jeden pokus tím, že se přitulí k Madlence, hlavu jí strčí pod ruku a nakonec s nechutí ale poslušně odchází na místo.

V naší vícečetné rodině si neumím jiného psa představit. Výcvik, který má Irča je pro nás nepostradatelný a i když my často nejsme těmi správnými cvičiteli, jací byli ti, kteří jí vše naučili, nic nezapomene. Pro Madlenku je v tomto věku nenahraditelnou kámoškou a pes, bez tohoto speciálního výcviku, který mu dává neuvěřitelnou trpělivost, by nikdy u Madlenky nepostál a v naší, někdy velmi živé rodině, nevydržel.

Veronika Demlová

Život s Dianou

Ani jsme se nenadáli a rok života s Dianou je za námi. Nejlépe se to dá vyjádřit slovy: poučné, zábavné, fascinující a hlavně prospěšné.

Dianu jsme převzali 10. prosince 2005. Byl to nejhezčí dárek k Vánocům. Diana pomáhá Alici při běžných denních úkonech. Podává jí předměty spadlé na zem, otvírá dveře, nosí a hledá zvonící mobil, dělá canisterapii, hraje s ní fotbal, doprovází ji do školy, na nákupy a k lékařům i na společenské akce.

Alice se během tohoto roku naučila větší samostatnosti, poslušnosti, lépe se vyjadřuje a je daleko více opatrná. Jelikož Alice je ještě dítě a psi děti moc nerespektují, tak jsme po dobu zimního období Dianu venčili společně a ve večerních hodinách jen rodiče. Hned jak přišlo jaro, začali jsme učit Dianu na venčení jen s Alicí a obě dvě se tak krásně secvičily, že Diana přestala respektovat nás a poslouchá Alici, což je správné. Alice je velice důsledná v příkazu, že pes se nesní hladit a vyžaduje to i po pracovnících o.p.s. Pomocné tlapky, kteří si jí za to občas dobírají. Je pro ni těžké pochopit, že některým lidem musí pohlazení povolit

a tak se nám párkrát stalo, že pohlazení zakázala i váženým sponzorům. Doufáme, že se nezlobili a pochopili, že děti jsou důslední vždy tam, kde se to od nich důrazně žádá.

S Dianou jsme prožili spousty krásných chvil, ale i těch horších. Byly i chvíle, kdy jsme Dianu litovali. Jednou byl ples upírů. Nikomu z nás nedošlo, že během vystoupení se bude střilet z kuše. Bylo to strašné, uprostřed nádvoří zámku Červený hrádek, kde jsme byli z jedné strany obklíčeni koňmi a z dalších stran davem lidí se ozvala rána z muškety. Diana si okamžitě sedla, počürala tátovi nohu a začala zmateně couvat. Museli jsme se procpat davem a odejít. Od té doby se Diana bojí bubnování a střelby, takže se těmto věcem raději vyhýbáme. O letních prázdninách, když byli velká horka, Diana nechtěla vůbec pít. Byli jsme už tak zoufalí, pak mamča přišla s nápadem, že jí budeme dávat pít z pet lahve. Zabralo to. Bylo to sice, jako dávat pít dítěti, ale Diana alespoň pila. Také jsme zakoupili auto a museli vyřešit přepravu Diany. Opět byla nejchytřejší mamča. Vzpomněla si na to, jak mají přepravní kotce pro psy manželé Tomášů, tak nelenila a ušila Diance malý stan. Dianě se tam líbí a je spokojená.

Na podzim 2006 jsme absolvovali rekondiční víkend v Třemošné u Plzně. Celý víkend se přetestovávali psi, jestli stále znají a dělají to, k čemu byli naučeni. Zároveň prošli veterinární prohlídkou, aby se zjistilo, jestli je pes po zdravotní stránce pořádku. Nejhezčí na tom všem bylo, že se sešla naprosto bezvadná parta, kde si porozuměli děti i rodiče.

Na závěr bychom chtěli poděkovat všem zaměstnancům o.p.s. Pomocné tlapky a také všem sponzorům. Nebýt těchto lidí a jejich práce podílet se na výcviku těchto psů, neměla by spousta lidíček úsměv na tváři a trochu štěstí a radosti v jejich už tak nelehkém životě.

Alice Mojžíšová a Diana

Falco

V květnu mi bude 16 let. Falca potřebuju, protože od narození trpím nemocí, která se jmenuje Dětská mozková obrna (DMO) a tuhle nemoc mám proto, že jsem se narodila v šestém měsíci.

Díky nemoci mám tedy postižené nohy a mírně i ruce, ale to ne moc. Ale existují i případy, že děti s DMO jsou daleko víc postižené než já, třeba i mentálně, takže jsem měla vlastně i kousíček štěstí. Než jsem dostala Falca, tak jsem tyto zdravotní problémy zvládala hůře, hlavně co se týče sebeobsluhy. Například jsem nemohla být sama doma, protože i když mi mamka dala k ruce mobil, tak mi

třeba upadl a já jsem neměla tím pádem možnost jí zavolat, kdybych něco potřebovala. Od doby, co mám Falca, je tento problém vyřešen, protože i když mi mobil spadne, Falco mi ho podá a třeba když mi mamka zapomene mobil dát k ruce, tak Falco zvonící mobil najde a přinese.

Falco se mnou chodí i do školy. Chodím do normální základní školy spojenou i se základní uměleckou školou. Tuto školu navštěvuji od poloviny šesté třídy a teď chodím do deváté. Ale Falco se mnou chodí do školy až od sedmé třídy, protože do té doby byl ve výcviku. Na Falca si ve škole všichni zvykli a mají ho rádi. Ze začátku se mnou přišel do školy i Falcův cvičitel pan Jiří Tomášů, který nám pomohl s tím, aby se mnou mohl být Falco ve škole a zároveň vysvětlil mým spolužákům, jak se mají a nemají k Falcovi chovat. Vyučovací hodina vypadá jako každá jiná, akorát je ve třídě o žáka navíc :-). Falco leží vedle mé lavice a spí. Občas tedy i chrápe učitelům do výkladu. Ale když mi něco z lavice upadne sešit, tužka nebo cokoli jiného, hned se vzbudí a ochotně mi to podá. Také někdy nosí učitelům moji žákovskou knížku. Když mu jí dám do tlamy a učitelé ho zavolají, Falco žákovskou přinese. No a když mi zapíší známku, tak Falca zase zavolám já a on mi ji přinese zpátky. Falco má za úkol nosit jenom jedničky a jiné známky nebrat... Ne, to ne samozřejmě.

Moji kamarádi Falca berou naprosto normálně, jako moji součást. Vědí, že když s nimi někam jdu, Falco půjde s námi. Zvykli si na něj a mají ho rádi, takže jim to vůbec nevadí. Život bez Falca si už nedovedu představit. Beru ho nejen jako svého pomocníka, ale už se stal nedílnou součástí mého života a tak to už navždycky zůstane.

Lucie Faldusová

Cesta k Nikovi

Jak jsem se tak probíjela tím svým životem, studiem na pedagogické fakultě, gymnastikou, závodním tancem a také láskami, co čert nechtěl, postihla mě v tom nejlepším moc ošklivá nemoc. Má své jméno „roztroušená skleróza“ a dokonce i číslo – potvora jedna.

Dřív jsem se probíjela životem a teď se brodím spolu se snahou mysli to nějak zvládnout. Zvládnout to, že jsem neschopna v podstatě cokoli dělat. Nebýt manžela, tak se neustrojím, nenajím a nesednu na elektrický vozík.

Před třemi lety jsem byla v sanatoriu v Klímkovicích a tam byla mladá žena na vozíčku a vedle ní krásný asistenční pes. Slovo dalo

slovo a tak jsem se dozvěděla, co toto úžasné, věrné, krásné zvířátko dovede. Tento pes – fenka Eimy se starala o paní Školovou-Kasidlovou a ta mi dala kontaktní adresu na Pomocné tlapky.

Neváhala jsem a podala si žádost u o.p.s. Pomocné tlapky o přidělení asistenčního psa. Paní Hana Pirnerová, ředitelka společnosti, obratem zaslala potřebné informace a dotazník k vyplnění. Byla jsem v červnu 2006 pozvána na pohovor do Třemošné na psychotesty a celkové seznámení s kolektivem Pomocných tlapek. V červenci mi přišlo oznámení, že závěr osobních pohovorů zní – asistenční pes bude pro mne vycvičen. Když jsem to přečetla, měla jsem obrovskou radost a zvláštní hřejivý pocit mi projel celým tělem. Volala jsem na manžela: „Jirko, Jirko, budu mít pejska“. V listopadu bylo první seznámení v Třemošné s přiděleným pejskem. Jak mě uviděl na vozičku, hned ke mně přiběhl a bylo jasné, že se oba budeme mít rádi. Byl se mnou tři dny a noci na seznamování a bylo to super. Moc se mi stýskalo po odjezdu domů, ale nálada se opět zlepšila 17. 3. 2007, kdy jsem si měla pro Nika přijet natrvalo. Vůbec jsem netušila, že bude zkouška – psí maturita. Byla to tři denní maturita i pro mě a v závěru zkouška v hypermarketu Tesco. Dopadlo to na jedničku. Bude mi dobrým pomocníkem a oporou.

Hluboce jsem pak přemýšlela o tom, jakou mravenčí, trpělivou a tím i namáhavou práci musí prokázat celý tým vychovatelů a cvičitelů, než dokážou naučit pejska takovému umění.

Neméně starostí má jistě vedení společnosti zajistit vše kolem a hlavně finančně zajistit společnost. Ale bez darů a sponzorování by nebyl Nik ani ostatní pejsci.

Proto chci touto cestou poděkovat sponzorovi a Vám všem ze společnosti Pomocných tlapek, o.p.s. Jste vzácní lidé, protože pomáháte nemocným a takových lidí je velmi málo. Ještě jednou děkuji.

Jana Dočkalíková

Je velký, chlupatý a černý.

Je milý, chytrý a věrný.

Má oči krásný, hnědý jak fík,

Je to PAN pes a jmenuje se NIK.

Aneta a Gypsy

Ráno mě probouzí svým mokrým čumákem, abychom se pozdravili. Občas podává mamince boty, pak jedeme do koupelny, kde vyžaduje pustit vodu ze sprchy, protože pitný režim se musí

dodržovat. Když je po mé ranní hygieně, Gybo srandovně couvá až skoro k výtahu, já sjezu do přízemí a on běží dolů po schodech, kde už mě čeká. Někdy se mu ale taky nechce, stejně jako mně a to ho potom musíme volat, aby spěchal „do práce“, čili do školy. Po snídani ho maminka „obleče“, on nám otevře dveře a vyrážíme za vzděláním. Někdy mu říkám: „tak, bratře, už zase do té školy“. Venku na zahradě se vyvenčí a za chvíli jsme ve škole. Máme to kousíček, co by kamenem dohodil. Ve škole se chová většinou slušně, jen paní uklízečka má víc práce při úklidu, protože jeho chlupy jsou všude. Musí se dávat pozor, aby někomu nesnědl svačinu nebo nenavštívil odpadkový koš. Jednou taky nesl třídnici, když jsme se stěhovali do jiné třídy. Nebo mi podá referát, když mi spadne na zem. A mně každou chvíli něco padá. O přestávkách je u nás ve třídě pořádně rušno. Proto po šichtě ve škole, hned jak přijde domů, ulehne znaveně na zem na svůj pelíšek a odpočívá. Někdy je to pěkná sranda, když si ten svůj pelíšek „stele“. To ho tlapama srovnává tak dlouho a točí se dokolečka, až je to přesně podle jeho gusta. Odpoledne, kromě učení na další den, chodíme také na procházku nebo máme „mazlivou“, tzn. canisterapii. Ta procvičí moji čerstvě operovanou ruku. Mám tak rehabilitaci přímo doma a navíc moc příjemnou. Před sedmou večer netrpělivě čeká na svou denní dávku krmení. Teď má svou správnou váhu, kterou musíme hlídat. Po jídle je navýsost spokojen. Kdo by nebyl, když dostává jíst jednou denně. Potom ještě otevře dvoje dveře, když jedeme do koupelny a po dobře vykonané práci spokojeně spí.

A teď konečně něco o mém posledním zážitku. Ve čtvrtek 31. 5. jsme byli pozvaní naší paní Nadou Vanišovou - Kalinovskou na dětský den do Zbraslavi. Za kamarády do tenisového klubu na Zbraslav jezdím moc ráda, jsem dokonce jejich čestnou členkou. Po slavnostním uvítání jsme se společně vyfotili a poté jsme se vrhli na soutěže, které pro děti připravili jejich trenéři a kterých jsem se také mohla zúčastnit. Nemohla jsem sice třeba skákat v pytlí, ale i tak se našlo mnoho dalšího. Na jedné disciplíně se podílel i Gypsy. Měli jsme za úkol jet slalomem k cíli a přitom jsem držela raketu s tenisovým míčkem. A Gybo ten míček dostal taky, držel ho v hubě a měl takovou radost, že ho chňapl a hrdě ho poponesl přes celou trasu. Musím říct, že jsem na něho pyšná. Za splněné úkoly jsme dostali „smajlíky“ a ty jsme pak vyměnili za sladkosti. Po skončení byli ti nejlepší vylosovaní a dostali ceny. Byla jsem překvapená, že mě taky několikrát vylosovali a dostala jsem umělohmotnou láhev na pití a tenisový míček, ještě jeden malý jako přívěšek na klíče a další mi dala Terežka Vodičková,

přebornice Prahy v tenise ve své kategorii. Měla jsem velkou radost, když si za námi přišel popovídat pan Šum (tatínek dvou začínajících tenistů) a jeho starší syn Míra. Koncem minulého roku nám totiž moc pomohl, když mi přispěl na můj nový vozík, protože zdravotní pojišťovna ho hradila jenom částečně. Stejně tak jsme rádi a děkujeme, že nám už několikrát pomohli členové LTC Zbraslav při sbírkách, které zorganizovala paní Naďa. Nový vozík je super, můžu na něm sedět celý den a vůbec mě nebolí zadek. Mám rovná záda a nehrbím se, nekřívím si páteř. Zkouším jezdit sama, protože mám obruče a po operaci lepší ruku.

Při odchodu jsem dostala diplom se společnou fotkou na památku. Dětský den se vydařil, rychlík jsme stihli tak tak. Byla jsem unavená, Gybo taky, ale všichni spokojení. Doma teď trénuju a taky „hrajú tenis“, abych to příště na Zbraslavi ukázala.

A teď trochu z jiného soudku. Do restaurací nás s Gybem pouští bez problémů. Horší je to s mým přístupem na bezbariérové WC. Pokud je k dispozici, je to pro nás lepší, potřebujeme totiž víc místa. Ale ne vždy je nám umožněn vstup do této někdy velmi potřebné místnosti. Důvod? Většinou nám sdělí, že je tam skladiště úklidových a čistících prostředků tj. smetáků, kýblů a hadrů..., nebo tam má někdo ze zaměstnanců kolo. To je přece důležitější než nějaký vozičkář! Nebo hurá, krásné, nové, čisté, moderní a dokonce bezbariérové WC! To bych si bez obav mohla dát i něco k pití. Ale i tady se chybička dovede vloudit. Dveře se totiž otevírají dovnitř, nemůžeme tak za sebou vůbec zavřít. Takže mají být dveře dokořán? Vyzkoušel to někdo v praxi před kolaudací? Asi těžko. Vždyť je to jedno. Když napíšeme stížnost na patřičná místa, není nám odpovězeno vůbec, nebo přijde omluva s ujištěním, že dojde k nápravě, ale to se většinou nestane a skladiště má dál zelenou.

Copak vozičkáři nejsou lidi a „nemusí“? Nevíme ale, jaké zkušenosti mají ostatní. Možná jenom my se dožadujeme takových samozřejmostí. Je ještě plno dalších věcí, které si zdraví lidé vůbec ani nedokážou představit, že by člověku na vozíku mohly komplikovat život. Třeba sloupky uprostřed nástupních tramvajových ostrůvků nebo sloup veřejného osvětlení uprostřed úzkého chodníku atd. My si vždycky nějak poradíme, ale co když vozičkář nemá doprovod? Je sice fajn, že nám byl zvýšen příspěvek na péči. Ještě lepší by ale bylo, kdyby přišel včas a ne s téměř měsíčním zpožděním. Kdo za to může? Všechno se to ale dá a musí zvládnout.

A tak alespoň, že máme Gybouška. A taky správné lidi kolem sebe a kamarády ze Zbraslavi. A to všechno díky Vám, paní Naďo a Vám, všem „tlapkařům“. Častěji teď cestuju, potkávám se snovými lidmi a těším se na další akce. Díky!

Krylovi s Anetou a Gypsy

Přinášíme také otřesný případ naší klientky Daniely a její fenky Ebi převzato ze stránek Britské listy, www.blisty.cz

Muslimské předsudky přednější zdravotnímu stavu postižené dívky

Šestadvacetiletá studentka práv Daniela Machová, která trpí následky mozkové obrny a neobejde se bez pomoci speciálně vycvičeného asistenčního psa, měla nastoupit k léčebnému pobytu v teplických lázních. Postižené dívky, která navíc před několika měsíci prodělala těžkou operaci kloubů, však bylo sděleno, že je v sezonním období v lázních nežádoucí. Důvod? Arabskou klientelu by urážel její pes, protože islám považuje psa za nečisté zvíře.

Pravda však je, že Daniela se bez pomoci pětiletého labradora Evinky neobejde. Na nutnou rehabilitaci si tak bude muset počkat minimálně do října, kdy skončí lázeňská sezona. Podle ředitele Lázní Teplice Weigla totiž od 1. dubna do 30. září trvá období, pro které platí vnitřní nařízení, které nedovoluje klientům lázni brát si s sebou psy (jejich přítomnost pohoršuje muslimy).

Kde to žijeme? To už nám nezbyvá ani ta špetka základní lidské slušnosti vůči těm nejslabším z nás? Skutečně je pro ředitelství lázní důležitější roční obrat, než zdraví vlastních občanů? Weigl argumentuje tím, že lázně si údajně nemůžou dovolit znepřátelit si arabskou klientelu, protože jsou na ní finančně závislé. Jsou snad lázně určené primárně přílivu petrodolarů pro vedení, nebo k rehabilitaci pacientů? Tohle jsou české lázně, kde platí české zákony! Hovoří někde české zákony o tom, že si pacient nesmí brát s sebou do lázní psa, pokud to jeho zdravotní stav vyžaduje? Nikoli. Tak se pane Weigle, podle toho prosím zařídte. A vy, zákonodárci, kteří tak úpěnlivě bojujete proti „diskriminaci“, taktéž. Není právě tohle do nebe volající diskriminace?

Když jsem četl zahraniční zdroje o pomatencích, volajících po dobrovolném zahalování se evropských žen na veřejnosti (protože jinak to muslimské přistěhovalce uráží), myslel jsem si, že k něčemu podobnému u nás nedojde. Mýlil jsem se. Došlo k něčemu daleko horšímu. Zdraví nemocného člověka musí ustoupit předsudkům muslima.

Ondřej Šlechta

Neopouštěj staré známé pro nové

Možná znáte písničku pana Svěráka a Uhlíře Neopouštěj staré známé pro nové, třeba mají paměť jako slonové, třeba se jim na smetišti stýská.

Asi si řeknete - co blbne, jak to souvisí s vodícími psy? A přece souvisí. Těch několik řádků bych chtěla věnovat mým postřehům a pocitům, vztahujícím se ke psím důchodcům. Prosím, neberte tyto úvahy jako snahu o napsání nějaké příručky, nebo, nedej bože, jako poučování. Ale každého z nás, kteří máme doma psa jako pomocníka, tohle jednou čeká. Konec konců máte možnost můj článek nečíst.

Část první: "Už nemůžu!"

Kdo znáte moji Carmen (narozena 28.7.1996), jistě mi dáte za pravdu, že je to čuba šikovná, ochotná, pracovitá a já nevím jaké superlativy ještě použít. Také je to palice dubová, umíněná, pažravec a celkově prostě čuník. Ať tak či onak, poctivě mi sloužila celých devět let a pár měsíců. Provedla mne nejrůznějšími situacemi, byla jsem s ní na mnoha místech a zažila spoustu legrace a nádherných chvil. Z trucovité potvory, která si (pokud měla volno) trajdala za svými zájmy, se postupem času stala více než spolehlivá pomocnice, skvělá kamarádka a proč to neřici i "druhé dítě". Bohužel, roky přibývají a v posledních měsících jsem postupně přicházela na to, že pracuje sice stále velmi precizně, ale práce ji zmáhá, je unavenější a unavenější a jaksi bez nadšení. Chvilí trvalo, než jsem si uvědomila, že prostě už nemůže. Musím přiznat, že to bylo velice nepříjemné zjištění. První reakce byla - spousta vitamínů, omezení pochůzek a hodně her. Ale to jde jen chvíli. Jsem člověk aktivní a (vím, že to bude znít ošklivě, ale chci být upřímná) Carmenčina práce mne omezovala. Nastaly dlouhé týdny přemýšlení, jak tuhle situaci vyřešit. Buď honit Káju bez ohledu na její věk a schopnosti, nebo brát na ni ohledy a tím pádem chodit jen na nej, nej, nejnnutnější pochůzky, a nebo pořídit nového psa. Štvát starého psa do padnutí na to nemám žaludek. Kája pro mne pracovala devět let spolehlivě a vždy když jsem potřebovala. Domnívám se, že si zaslouží klidný a bezstarostný důchod. Mohla jsem omezit své "pobíhání", ale nešlo to, rodina mne potřebuje, je tu práce pro Klub a mých koníčků jsem se také nechtěla vzdát.

Takže došlo na variantu pořídit nového psa. Ale v bytě dva plus jedna, kde bydlí tři dospělí a jeden pes, k tomu ještě pes nový??? Docela děsivá představa.

Část druhá: "Kam s ním"

Po dlouhých rodinných debatách - nový pes samozřejmě ovlivní chod celé domácnosti, a tak se k němu vyjadřovali všichni, můj manžel i můj syn. S manželem (stálým klidřasem) jsme to měli po několika hovorech jasně. Psa potřebuji, finančně to zvládneme, místo v kufro auta na cestování s dvěma psy je a holt nějaké to místečko na spaní pro toho nového chlupáče se taky najde. Se synem to bylo trochu horší. Po sdělení, že alespoň v začátku by mi mohl pomoci při venčení, mohl by s Kájou chodit na procházky a pomoci při péči o srst, neprojevil zrovna nadšení. Ale moji kluci jsou fajn, nenechali mne v tom. Nastalo období, které jste si každý asi prožil. Běhání po úradech, vyřizování a zařizování.

Proběhlo vše, co proběhnout muselo, když žádáte o psa, včetně školení a návštěvy v SVVP. Měla jsem jen dva požadavky - fenu aby byla žlutá. Bylo mi vyhověno. Při školení jsem se prošla s drobnou fenkou, na kterou volali Sanny. Nebyla jsem nic moc nadšená. Malá drobná žoužel se k mé metrákové postavě moc nehodila. Ovšem, jen co jsme vyrazily, okamžitě mi bylo jasné, že tahle psí slečna je tedy bombardák, temperamentní a neskutečně pracovitá. Velice přítulná a milá potvůrka, ale živel.

První kontakt s mou skoro-důchodkyní nebyl také moc přátelský. Co si to ten mladý smrádek dovoluje. To byla vyčítavá otázka v očích mé Káji. Šmrdlá se kolem mojí paničky, podává jí hůl a (to mne podržte) odchází s ní někam na procházku. Carmen byla vysloveně uražená. V tu chvíli mi došlo, že nastane problém, který budu muset také vyřešit - postavení ve smečce té nové přichozí slečny. Tohle nebude jednoduché, to mi bylo zcela jasné a začala jsem sondovat u svých známých kynologů na cvičáku. Došlo na emotivní rozhovory a rady. To bude těžké, dej Káju někam na dožití, je to dominantní fena, děsně závislák na tobě a nebude to dělat dobrotu. Bude odstrčená a bude se trápit, říkali ti známí. Mnoho těchto kamarádů mi nabízelo, že se o moji princeznu postarají. Vím, že by jí měli doma jako mazla, bylo by o ni dobře postaráno, ale to mi srdíčko, svědomí a její zásluhy prostě nedovolily. To by bylo, jako bych dala do dětského domova své dítě.

K tomu se vztahuje ještě jedna zkušenost. Když jsem oznámila na Městském úradě své přání zažádat o nového psa, netušila jsem, jak leží úřednicím, a nejen jim, na srdci osud Káji. První otázka nebyla proč si pořizují nového psa (tu bych očekávala), ale tázaly se: „Co uděláte s Kájou?“ Prvním několika jsem odpovídala velice přátelsky a vysvětlila, jak to bude. Že Kája prostě bude odpočívat,

chodit na krátké procházky a dělat to, co normální důchodce - pes dělá. Ale jak se informace o pořizování nového pejska rozšířila po domě i po městě, ptalo se mě na stejnou otázku mnoho a mnoho lidí. Přiznám se, že při jednom zastavení a této otázce "co uděláte s tou starou?" od jakési důchodkyně jsem to neustála a s naprosto vážnou tváří odpověděla: "sežeru ji". Paní bohužel byla asi stodvacátáosmá, která se mne na to ten den zeptala. Bylo mi hrozně a samozřejmě jsem se omluvila a v klidu vysvětlila, co že se starou bude.

Část třetí: "Krok za krokem"

Takže co tedy se starou? Věděla jsem, že na mne čeká nelehké období. Abyste trochu vklouzli do mé hlavy a představili si, co se mi v ní odehrávalo, dovolte mi trochu popisu. Budu se snažit popsat **obě holky** bez zbytečného polidšťování.

Carmen: povaha: rozhodně osobnost, klidná, rozvázná přes to, že je na mně velice závislá, svoje city nedává nijak obzvláště najevo, pomazlit se přijde jen, když ona chce, projevy mé přízně přijímá kdykoli s noblesou dámy. Trpí občasnými záchvaty paličatosti, umíněnosti a pořouchlosti. Práce: celkový dojem vychází z její klidné povahy, pracuje rozvázně, precizně až se strojovou přesností. Je vysloveně "trasařka". K dokonalému výkonu je nutné důsledně opakovat až drilem, velice důležitá je stálá podpora pochvalou a pamlsky - to zvláště u poslušnosti. Nedá se říci, že by pracovala z nadšení, ale spíše z oddanosti a chuti vyhovět paničce. Velice chytrá, učenlivá.

Sunny: povaha - rozhodně kašpárek, nezkazí žádnou legraci naprosto bezelstná, veselá, neskutečně přítulná, bystrá, ale z přemíry chuti pracovat, zbrklá. Prostě kamarád do deště. Práce - na prvním místě je nutné vyzvednout její až neskutečnou potřebu něco dělat, cokoliv a kdykoliv. Při vodění je zatím nutná jistá dávka obezřetnosti z mé strany - zatím se dáváme dohromady a vzhledem k jejímu mládí a temperamentu si musím trasu hlídat. Pověly plní přesně a pracuje bezpečně. Při práci je nutné chovat se klidně, bez emocí a trpělivě opakovat - zvláště u poslušnosti. Hlasitě chválit není moc vhodné, moc jí to rozvášní a při poslušnosti jsem zjistila, že lepší než pamlsky, je větší odměna, po sérii cviků, odměnit Sunny míčkem.

Tak pokud jste pozorně četli, museli jste dojít ke stejnému závěru jako já. Holky jsou naprosté protiklady.

Přemýšlela jsem, jak postupovat při začleňování Sunninky do naší rodinné smečky. Buď to nechat psímu rozumu a zvyklostem psí smečky (tady jsem si nebyla jistá, zda se mladá nebude snažit

dostat se ve smečce nad Káju) nebo natvrdo uplatnit moji představu o postavení stará - mladá. Nakonec jsem udělala kompromis. Od prvního dne jsem byla ve střehu a očekávala chvíli, která musela nastat, kdy dojde mezi fenkami k výměně názorů.

Poučila jsem kluky o tom, co může nastat a jak by se měli zachovat. Bylo mi jasné, že ke konfliktu dojde a měla jsem v úmyslu to nechat dojít jen tak daleko, aby nedošlo k nějakému poranění. Možná se vám to bude zdát trochu drsné, ale jsem přesvědčená, že je lepší, aby si to holky vyřídily hned a bylo jasno. První konflikt nastal, jak jsem očekávala, kvůli zrádlo. Carmen je sice klidná, ale na zrádlo děsná citlivka. Sunny vcucla svoji dávku a tralala, šla se podívat, zda nezbude něco u Káji. Ozvalo se temné zavrčení, možná došlo i na štípanec, ale od té chvíle se Sunninka k žeroucí Káje ani nepřiblíží.

Stále v pozoru jsem čekala, kdy dojde k ujasnění si pozic. Holky si daly docela na čas. Až po čtyřech dnech k tomu došlo. Zcela nevinná situace: Sunny se se svou potřebou kontaktu mazlila se mnou na koberci a to docela dost dlouho. Najednou se ve dveřích objevila Kája a usoudila, že toho bylo tak akorát dost, a já že jsem její. Štouchla nosem do Sunny, chvíli se boxovaly a nakonec si Kája narolovala Suninku pod sebe. Ta to sice brala jako hru, ale stačilo jedno velice zvláštní zavrčení a psí pubescentka byla usměrněna. Tak a máme v naší smečce jasno.

Postavení ve smečce se ujasnilo, ale je tu ještě mnoho věcí k řešení. Samozřejmě vím, že pes není člověk a nemá takovou škálu pocitů a hlavně nad těmi pocity nepřemýšlí. I přesto, mým záměrem bylo, aby se Kája necítila odstrčená a zapomenutá a Sunninka zapadla do smečky a abychom fungovaly jako tým. Potřebovala jsem alespoň čtyři týdny na to, abych Sunninku na sebe "natáhla" - tedy aby jí došlo, že tahle panička je po tom střídání už opravdu a dočista ta pravá a poslední. To znamenalo že: za 1. kluci měli zákaz tulit se, mazlit se, hrát si či jinak na sebe upoutávat pozornost nové psice a všechny tyto příjemnosti přicházely pouze ode mne. To bylo hodně těžké pro mého syna, ale zvládl to na jedničku. Teď, když už je vše jasné a zákaz pomínul, ho ta mladá potvůrka prostě miluje, ale přesně jen tak, jak je potřeba, jako partáka na lumpárničky. Za 2. - Cítila jsem potřebu se Suninkou trávit co nejvíce času tím, že budeme chodit, a tím si na sebe zvykat. Jsem přesvědčená, že při práci se daleko rychleji a dokonaleji s novým psem sžiji a poznám.

Rvalo mi ale srdce, když jsem musela každodenně prožít tuto scénu. Představte si: chci jít ven, oblékám Suninku, Kája kolem

mne poskakuje a cpe se do jejího postroje. Když odcházíme z bytu, cpe se mermomocí také k výtahu a pak ten zoufalý smutný pohled odkopnutého psa, když dostane natvrdo povel "místo, zůstaň"! Prostě horor! A tak jsem to vyřešila následovně: Ano Sunninka pro mne pracuje, tráví se mnou o trochu více času, ale Carmen má mnoho výhod: je první mazlena, krmena, první dostane pamlsků, když se jde společně ven, je první obléknuta - to i z praktických důvodů. Ukázněně čeká vsedě u dveří a Suninka by při své netrpělivosti postrojem asi brzo sedřela tapety. Carmen smí spát v ložnici u postele. Aby netrpěla nezájmem a nezlenivěla, přidal se syn s Kájou ke mně a chodíme společně na cvičiště. Kájinka trochu cvičí, ale spíš tam jde "na drby" a proběhnout se, když všichni odejdou. Aby Kája byla spokojená a hlavně kvůli paním prodavačkám, jí sem tam vezmu, aby mne dovedla do samoobsluhy naproti mého domu. Troufnu si říci, že obě mají přesně to, o co stojí. Kája klid, pohodu, moji lásku, svojí smečku a pozornost, Sunninka lásku, hodně zajímavé práce, aktivní relaxaci a jí tolik žádaný kontakt.

Funguje to skvěle.

Zdá se, že všichni jsou spokojeni. Kája už "pochopila", že "ta mladá" je tu vlastně kvůli ní - ona nemusí do deště, nemusí jít s paničkou k holiči, kde bude ležet a otravovat se. Přesto je stále opečovávána, laskána a má dostatek pozornosti. Náš „mladej“ například zjistil, že takováto psí slečna přitahuje slečny dvounohé. A Sunninka je také blažená. Stále se něco děje, zatím je ještě mnoho míst, kde jsme spolu nebyly a panička umí vymyslet zábavu. Navíc se s ní stále někdo mazlí. Takže vše dopadlo dobře.

Část čtvrtá: "Kdybych si oči vyplakala, život půjde dál" Svě povídání jsem začala textem jedné písničky. Pro poslední část jsem použila trochu upravený text písničky jiné. Proč zrovna tahle slova? Zatím jsou holky doma obě. Nikomu ale neběží čas pozpátku a jednou, doufám, že za hodně dlouho, přijde chvíle, kdy Carmen odejde. Kdybych si oči vyplakala, život půjde dál.

Jsem ráda a šťastná, že tu mám holky obě, že jsem si Sunninku vzala včas. Myslím si, že takhle je to z citových, to hlavně, ale i praktických důvodů pro mne jednodušší. Po Káje tu zůstane obrovská spousta vzpomínek, fotek medailí a já nevím čeho ještě. No a určitě sousta chlupů.

Ale teď už dost! Ještě tu jsme a ještě se neumřelo!!!

Iлона Vobrová

A ještě úsměvný příběh Carmen - vodícího psa

Moje Carmen má mnoho dobrých vlastností, ale i několik nectností. Kromě baštění a válení se ve fujtajblech si umí otevřít dveře. Takže když jsme třeba na soustředění či na dovolené, je nezbytné při odchodu, třeba na jídlo, pokoj zamykat. Tuhle na mne zvonila sousedka a chtěla se pochlubit novou halenkou. Vyšla jsem z bytu, nechala otevřené dveře a obdivovala a obdivovala. Najednou se ozvalo „prásk“ a dveře se zabouchly - jak jinak, že? Klíče pochopitelně byly zevnitř dveří. Hlavou mi běžely představy, jak sedím na schodech ledové chodby a čekám (několik hodin) než přijde syn ze školy. Velice potupná situace. Ale vzpomněla jsem si, jak Kája mistrně ovládá otvírání dveří. Je pravda, že za tuhle dovednost byla mnohokrát kárána a tak jsem byla zvědavá (hlavně mi byla zima), zda se dá přemluvit k lumpárně. " Kájo, hopinky - dveře, no tak, hopinky, otevři." Nešlo to, podezřívala jsem jí, že poťouchle stojí za dveřmi s výrazem "vždyť jsi mi to zakazovala, tak si teď trhni nohou". Přesvědčovala jsem jí, že může, slibovala mňamky a nehynoucí přízeň, ale nic.

Nakonec, už trochu zoufalá, jsem na ní zavolala: "Pojď půjdeme ven". Dva pokusy a bylo otevřeno. Takže **poučení** - alespoň pro mne - **i lumpárny se mohou někdy hodit.**

Ila Vobrová

Stárnoucí asistenční pes

Nikdo z nás nemládne, ani psi. Jenže psům utíká čas daleko rychleji než nám, lidem. Takže prakticky každý držitel asistenčního psa si dříve nebo později uvědomí nepříjemnou skutečnost - náš pes stárne. Neberme to jako tragedii. Je to prostě tak a nic s tím nejde dělat. Spíše je dobré přemýšlet o tom, jak zařídit, aby asistenční pes mohl stárnout v klidu a pohodě a jak třeba některé příznaky stárnutí omezit nebo zpomalit. Ale stárí samo není nic, co by asistenčního psa diskvalifikovalo.

Příznaky stárnutí psa mohou být, stejně jako u lidí, velice různorodé. Proto nemohu a ani nebudu dávat žádné konkrétní rady na konkrétní problémy. To vždy patří do rukou veterináře. U mladého psa a tím spíše i u psa stárnoucího. I tak ale máte spoustu možností, co můžete dělat a jak některým problémům předcházet. Co tedy můžete udělat?

Především - Vy nejvíce znáte svého psa. Víte, jak se chová, když je mu dobře, poznáte ale také, kdy mu dobře není. V případě problémů neváhejte navštívit dobrého veterináře. Tomu snadno

vysvětlíte, jak moc Vám na psovi záleží a nikdo se na Vás nebude zlobit, pokud třeba přijdete s něčím celkem zbytečně. Ale u stárnoucího psa je lepší několikrát zbytečně než jednou něco zanedbat. Z toho ale vyplývá, že finanční nároky na veterinární péči o psa se mohou s jeho rostoucím věkem také zvyšovat. S tím je dobré počítat včas. Nám se třeba osvědčila metoda dřevěné krabičky. Tam jsme dávali různé drobné úspory. Občas ušetřenou stokorunu, někdy méně – jak to šlo. Za několik let jsme ale takhle Benovi našetřili několik tisíc korun, na které se smělo sáhnout jen v případě, že by to Ben potřeboval. A jednou se nám to docela hodilo. Ben začal kulhat a vyšetření nebylo zrovna laciné. Navíc na jeho problémy nám doporučili jednu velice účinnou, ale také poměrně drahou léčbu. Injekce, kterých se musí dát alespoň 6 v týdenním intervalu, jenže jedna taková injekce stojí asi 400 Kč. Díky tomu, že měl Ben „našetřeno“, nemuseli jsme se bát, že by nám to nějak výrazně zasáhlo do rodinného rozpočtu. Neváhali jsme tedy ani vteřinu a Ben prostě mohl okamžitě dostat tu nejlepší léčbu, která byla k dispozici. Díky jeho dřevěné krabičce. No, a pokud se dá na vaši veterině platit kartou, můžete svému psovi klidně zřídit jeho vlastní účet, kam budete posílat třeba nějakou tu stokorunu měsíčně (toho si v rodinném rozpočtu při dnešních cenách skoro ani nevšimnete) a náklady za veterinární ošetření pak budete platit v ordinaci kartou z tohoto pejskova účtu. Prostě - taková malá soukromá zdravotní pojišťovna pro Vašeho psa.

Ještě k tomu kulhání, pokud by se u vašeho psa objevilo, může být docela dobré, máte-li kameru, psa při kulhání natočit. Jednak z boku, ale také přímo zepředu. Pokud to pak promítnete svému veterináři, mohlo by to pomoci při diagnóze. A můžete včas nacvičit i jinou věc. Problémy s pohybovým aparátem zpravidla znamenají nutnost vyšetření rentgenem. Méně klidné psy je ale třeba na takové vyšetření buď „utlumit“ nebo je dokonce nutné rentgenovat v narkóze. To jistě není optimální ani pro psa, ani pro Vaši peněženku. Je naopak jediné dobré, pokud váš pes dokáže ležet chvíli v klidu na boku nebo na zádech, i když mu při tom dáváte nohy do různých poloh. To lze ale nacvičit předem a doma. My jsme na to zavedli povel „na bok“, na který Ben pasivně a v klidu leží na boku nebo na zádech, v poloze, do jaké ho dáme, nebrání se, nevstává a nechá sebou manipulovat. Velice se nám to osvědčilo právě na rentgenu, i bez jakéhokoli utlumení se nechal bez problémů zrentgenovat a hned po vyšetření byl zase schopen pracovat.

Také lze doporučit více hlídat hmotnost psa. Co zvládnou mladé klouby, s tím mohou mít ty starší trochu problém. Známe to sami. Proto je důležité začít hlídat hmotnost a případně upravit dávkování granulí nebo změnit typ granulí na nějaké lehčí, případně v pozdějším věku na granule pro seniory. Samozřejmě, po konzultaci s Pomocnými tlapkami a veterinářem.

V souvislosti s hmotností psa bych chtěl upozornit na jeden „začarovaný kruh“, do kterého je velice snadné se dostat, ale daleko hůře se z něj dostává ven. U psa s nadváhou se mohou brzy objevit problémy pohybového aparátu. Někdy mohou být pro psa i bolestivé. Pes zákonitě omezí své pohybové aktivity nebo mu klidový režim doporučí veterinář. Jenže omezení pohybu může vést k dalšímu zvyšování nadváhy. A začarovaný kruh je tady. Pes by potřeboval „shodit“, ale zároveň nesmí „shazovat“ větším pohybem, naopak, pohyb má omezený. Nezbyvá než přizpůsobit dávky a případně i typ granulí. A samozřejmě úplně zrušit jakékoli příkrmování zpravidla zcela nevhodnými pamlsky. Naštěstí ale existují speciální granule, které lze koupit na veterině a které jsou určeny vyloženě jako dieta na redukci hmotnosti. Jejich nasazení a dávkování ale patří do rukou veterináře.

Rozhodně se také vyplatí věnovat pozornost chrupu asistenčního psa. Bolest zubů nebo problémy s dásněmi mu mohou práci velice znepříjemnit. Takže prevence (třeba občasné vyčištění zubů) a hlídání zubního kamene a případných kazů je zcela na místě.

Časem se možná setkáte i s tím, že Váš pes už neujde takovou vzdálenost, jakou dříve absolvoval bez problémů nebo třeba začne chodit pomaleji. S tím je dobré počítat předem a trochu uzpůsobit svůj život schopnostem psa. Myslím si, že dát si půl hodiny na cestu, která dříve trvala 15 minut, není až takový problém. Stačí jen vyrazit o chvíli dříve a počítat s tím, že se pes bude pohybovat poněkud pomaleji. Prostě je třeba trochu přizpůsobit svůj život možnostem a schopnostem psa. Berte to jako „oplátku“ za něco, co pro Vás pes dělal celé ty dlouhé roky, kdy se právě on přizpůsoboval Vaším potřebám a požadavkům...

Problémy stárnoucího asistenčního psa mohou být velice různorodé. Tohle je vlastně jen pár našich dosavadních postřehů a zkušeností. Máte-li nějaké vlastní, napište o nich do Zpravodaje. Právě výměna takových postřehů a zkušeností může být to, čím si dost pomůžeme navzájem.

Láďa, Jarka a Ben (tým Pomocných tlapek číslo 5)

PÁR OTÁZEK PRO SPONZORY, DÁRCE A PŘÍSPĚVATELE

co pro Vás znamená pojem asistenční pes?

Jaroslava Maříková, starostka UMO3 Plzeň:

Pes je normálně perfektní kamarád, který se s člověkem sžije až tak, že jsou si často podobní. Asistenční pes je navíc často chybějící rukou nebo nahradí nefunkční nohy, podá, přinese, najde atd. věci, které jeho pán potřebuje. S malou trochou nadsázky je to „pečovatelka“, která je neustále k dispozici.

Ivana Šatrová, Nadace O2:

Určitě může být novou motivací pro člověka s postižením, může díky asistenčnímu psovi nalézt novou chuť do života a nalézt lidskou důstojnost už jen tím, že nemusí být plně odkázán na pomocnou ruku člověka, ale nahradí ji přítel – pes.

Zuzana Diatková, Brik CZ s.r.o.:

Než jsem se blíže seznámila se společností Pomocné tlapky, nevěděla jsem přesně, co tento pojem znamená. Když jsem se zapojila do činnosti společnosti, zjistila jsem, že asistenční pes je jednou z nejdůležitějších součástí života handicapovaných.

co Vás vede k finanční podpoře výcviku asistenčních psů?

Jaroslava Maříková, starostka UMO3 Plzeň:

Postižený či jinak hendikepovaný člověk má v asistenčním psu kromě kamaráda také věrného asistenta a výcvik těchto „asistentů“ něco stojí. Finanční pomoc na tento výcvik je myslím hodně důležitá, ale lidská solidarita je mnohem důležitější.

Ivana Šatrová Nadace O2:

Asistenční psi dokážou výrazně změnit život člověka s postižením, ale nejen jeho, ale také jeho rodiny a okolí.

Zuzana Diatková, Brik CZ s.r.o.:

Vzhledem k tomu, že osobně znám ředitelku paní Pirnerovou, tak vím, že moje finanční podpora se skutečně dostane tam kam má, a že Pomocné tlapky nemají žádné zbytečné výdaje.

zajímají Vás ukázky práce asistenčních psů?

Jaroslava Maříková, starostka UMO3 Plzeň:

Viděla jsem je zatím jen v televizi a byla jsem velmi mile překvapena, co všechno tito psi zvládají.

Ivana Šatrová Nadace O2:

Určitě, i pro zaměstnance společnosti O2 by to byl zajímavý náhled do úplně jiné oblasti a pravděpodobně je motivoval k častější pomoci, dobrovolnictví a finančním příspěvkům.

Zuzana Diatková, Brik CZ s.r.o.:

Samozřejmě ano. Pejsci nám předvedou, co umí, a my se blíže seznámíme s náplní jejich výcviku.

jaký máte pocit, když svým příspěvkem učiníte handicapované šťastnějšími a hlavně samostatnějšími?

Jaroslava Maříková, starostka UMO3 Plzeň:

Je určitě dobře, že alespoň takhle můžeme pomoci

Ivana Šatrová Nadace O2:

Práci v Nadaci O2 děláme již několik let a za tu dobu jsme byli svědky mnoha příběhů, lidských osudů a stálé potřeby pomoci. To, že můžeme dlouhodobě a smysluplně pomáhat a že nám to umožňuje společnost Telefónica O2, je určitě hřejivý pocit. Nicméně právě proto, že zblízka vidíme, kolik pomoci a finančních prostředků je stále potřeba, pocity euforie a radosti nás tolik nepřepadávají, spíše naopak – pocit smutku, že finančních prostředků v neziskovém sektoru je stále málo.

Zuzana Diatková, Brik CZ s.r.o.:

Mám pocit, že vydělané peníze nespotřebuji jen já a moje rodina, ale že se o ně podělím s ostatními, a mohu jim tím pomoci.

PORADNA

Práva AP změny 2007

Vážení klienti Pomocných tlapek, chtěli bychom vás informovat o některých změnách v právní úpravě přístupových práv asistenčních psů do prodejen potravin a do restaurací.

V roce 2006 byla zcela zrušena vyhláška 347 z roku 2002, která garantovala asistenčním psům právo přístupu do prodejen potravin. Navíc byla novelizována vyhláška 137 z roku 2004, která dříve garantovala přístup do restaurací, ale po novelizaci z ní vypadlo ustanovení o přístupu asistenčních psů do prodejen potravin. **V současné době tedy nejsou přístupová práva asistenčních psů do prodejen potravin a do restaurací upravena žádným českým právním předpisem.** Nemůžeme se odvolat ani na předpisy Evropské unie, žádný z nich totiž otázku

přístupových práv pro asistenční psy neřeší a řešení je plně v kompetenci jednotlivých států EU.

Dotazem na právní oddělení Krajské hygienické stanice v Hradci Králové jsme zjistili, že „...**v současné době není v hygienických předpisech stanoven zákaz vstupu spotřebitele se zvířaty do provozovny stravovacích služeb nebo prodejen potravin ... Z hlediska osobní a provozní hygieny se nepřipouští pohyb zvířat ve výrobních částech těchto provozoven. Jejich vstup do konzumačních a prodejních částí provozoven není obecně závaznými předpisy omezen.**“ S ohledem na zásadu, že pokud není zákonem stanoven zákaz, je činnost povolena, mají tedy mít asistenční psi i nadále přístup do prodejen potravin a do restaurací. **V současné době neexistují právně podložené hygienické důvody, proč vykázat asistenčního psa z prodejny potravin nebo z restaurace.**

Pokud byste tedy i za této situace narazili na problémy s přístupem, doporučujeme následující:

Informovat dotyčného o tom, že **neexistuje právní předpis, který by bránil vstupu asistenčního psa do prodejny potravin nebo do restaurace.** Podle zásady, že co není zákonem zakázáno, to je povoleno, máte právo vstupu do prodejny nebo restaurace s asistenčním psem.

Pokud by to nepomohlo, bylo by dobré mít o celé věci **zápis**. Vyžádejte si (třeba i dodatečně) písemné sdělení, **na základě čeho Vám bylo v přístupu s asistenčním psem bráněno.** Doporučujeme i vzít si kontakt na případné svědky. O podstatě problému i o odpovědi informujte Pomocné tlapky.

Pokud by dotyčná organizace nechtěla vydat písemné sdělení o důvodech nebo by popírala, že jste vůbec kdy chtěli vstoupit do provozovny s asistenčním psem, záležitost postupte České obchodní inspekci jako **podezření z porušení práv spotřebitele** a uveďte kontakt na svědky.

V případě dalších nebo opakovaných problémů se nebojte zavolat i **Městskou policii** a chtít o celé události písemný záznam.

Samozřejmě je nutné, abyste se i v případné problémové situaci nenechali „unést“ a celou věc řešili s klidem (opačným jednáním byste jen nahrávali druhé straně). Zároveň se ale nebojte slušným, ale důrazným způsobem uplatňovat svá práva tam, kde se je někdo snaží nezákonným způsobem omezovat. A znovu o všech problémech tohoto typu informujte Pomocné tlapky, může to pomoci při dalších jednáních o tom, aby byla přístupová práva asistenčních psů znovu jasně formulována v našem právním řádu.

Změna ohledně osvobození od placení dálničního poplatku

Podle v současnosti platné úpravy obsažené v § 20a zákona č. 13/1997 Sb. jsou osvobozena od dálničního poplatku vozidla přepravující osobu, již byly přiznány mimořádné výhody II. stupně s výjimkou postižených úplnou nebo praktickou hluchotou nebo III. stupně. To znamená, že pokud v automobilu taková osoba není, osvobození se na povinnost mít dálniční známku nevztahuje. To je rozdíl oproti dřívější úpravě, která stanovila, že osvobozena jsou vozidla používaná k dopravě výše uvedených osob. Z toho vyplývá, že dřívější úprava přítomnost postižené osoby nevyžadovala. V praxi to nyní znamená, že vezete-li v autě postiženou osobu s průkazem např. do lázní či nemocnice a zpět se vracíte bez ní, již musíte platit dálniční známku.

Zdroj: www.nrzp.cz

Ještě troška legrace:

Pravidla pro výchovu PSA

1. Pes nesmí do domu.
2. Dobře, pes smí do domu, ale jen do vyhrazených prostor.
3. Pes smí do všech pokojů, ale nesmí se dotýkat nábytku.
4. Pes smí jenom ke starému nábytku.
5. Tak jo, pes smí na nábytek, ale nesmí spát s lidmi v posteli.
6. OK, pes smí do postele, ale jenom když mu to dovolíte.
7. Pes smí do postele, kdy si vzpomene, ale nesmí pod pokrývkou.
8. Pes smí pod pokrývkou, jen když je pozván.
9. Pes smí spát pod pokrývkou každou noc.
10. Lidé se musí psa dovolit, když s ním chtějí pod pokrývkou.
11. V noci smí být s člověkem pod pokrývkou jen jeden pes.
12. Dobrá, tak tedy dva psi, ale nikdy víc.
13. No...

A u kterého bodu jste zatím Vy?

Buněčná terapie pomůže ochrnutým!

Čeští vědci vyvinuli speciální materiál, na němž se mohou uchytit vlákna nervových kmenových buněk a jímž mohou prorůst nová neuronová spojení mezi mozkem a končetinami. Časem tak může dojít k obnově pohybových funkcí po poranění míchy.

Autonehody, skoky do vody a pády z výšek patří mezi nejčastější případy, při kterých dochází k poranění míchy. Zlomené kosti časem srostou, roztržené svaly a kůže se zhojí a zajizví.

Co ale může lidské tělo udělat s těžce poraněnou míchou? Dosud neměli lékaři v ruce žádné nástroje, jak přerušenou míchu přimět k tomu, aby znovu srostla.

Problém byl v tom, že pro hojení platí jisté hranice. Velkou naději přinesl až výzkum tzv. kmenových buněk

Více na www.makropulos.cz

-VZPOMÍNKA-

ŽIVOT PŘINÁŠÍ I SMUTNÉ ZPRÁVY

Se zármutkem oznamujeme, že dne 4. 11. 06 **zemřel pan Jiří Prymus**, kterému od dubna 2005 pomáhal černý labrador Kryštof.

Jiří nám všem bude moc chybět.

INZERCE

Nabízím zdarma rehabilitační kočárek Reha Triga - tříkolový, ale jen rodině s postiženým dítětem, ne k dalšímu prodeji. Je naprosto nezničený, vhodný je asi tak od 5 do 10 let (podle velikosti dítěte). Dá se bez obtíží složit do auta. Přidám i doplňky, které jsme dokupovali - boudu, košík, igelitovou pláštěnku a polohovač nožiček za nějakou drobnost pro Ládíka. Kontakt na e-mail: jana.maksoudova@seznam.cz

Sháním pro syna pracovní desku na dospělácký vozík menších rozměrů Meyra Eurochair, dřevěnou nebo plastovou, snadno odnímatelnou - podobný typ jako foto a). Stejně tak bychom uvítali zdravotní židli k počítači, třeba už ji někdo nepotřebujete nebo je malá - na 14 let (cca 172 cm výšky) foto b). Případné nabídky prosím na e-mail: jana.maksoudova@seznam.cz

POHLEDNICE NA CENTRUM.CZ

Pošlete e-pohlednici s motivem Pomocných tlapek! Dejte o nás vědět známým a udělejte jim radost elektronickou pohlednicí. Díky portálu Centrum.cz máte nyní možnost poslat e-pohlednici ze speciální tlapkácké kolekce v sekci Zvířata. Výběr pohlednic budeme postupně rozšiřovat.

Koukněte na <http://pohlednice.centrum.cz>

Katalog/Zvířata/Pomocné tlapky

Poděkování pro stále přispěvatele, kteří zasílají pravidelně každý měsíc na náš účet od 30 - 1000 Kč

Balcarová Lenka, Bartošová Jaroslava, Bayer Miloš, Berka Kamil, Biskupství Litoměřice, Bělková Barbora, Bělohlavá Anna, Brabňáková Jana, Burdová Olga, Bursíková Miloslava, Černá Elzbieta, Doležel Martin, Dolejšová Olga, Dvořák Miroslav, Dvořák Jaroslav, Ebertová Martina, Farníková Jana, Fenglová Romana, Flegl Radim, Fric Jaroslav, Frimlová Lenka, Frolcová Martina, Havelková Jana, Havelka Jan, Holubovská Ivana, Hošková Taťána, Hošťálková Tatiána, Hožová Jana, Hranička Pavel MUDr., Hrdlička David, Hrdličková Lenka, Hrudka Karel Ing., Gogová Radana, Jasová Michaela JUDr., Jílek Pavel Ing., Juranová Petra, Kmínková Irena, Křížová Valentina, Křížková Martina, Kolowratová Zuzana, Kozák Lukáš, Krejčí Josef, Kristejnová Lenka Mgr., Kuchařík Lubomír, Liška Luděk, Mach Jakub, Majer David, Melničuk Petr, Metelka Ladislav Ing., Navrátil Lubomír, Nemocnice Jihlava, Novotná Ivetta, Pavlík Petr, Pechrová Radka, Princ Jiří, Posád Jiří Posad-tech-montage, Procházka Josef, Prymus Jiří, Rafajová Jana, Raková Šárka, Reindl Zdeněk, Remsová Michaela, Röschová Jaroslava, Ryndová Drahoslava, Rubeš Radomil, Samková Radka, Szamková Petra, Somrová Marcela, Souček Martin, Součková Jana, Štecová Jana, Širůček Petr, Suchá Tamara, Suchá Jana, Suchá Yvona, Suchá Matus, Svatoň Michal Ing., Šille Jaromír, Špecián Miroslav, ZŠ a MŠ, Zemanová Jana, Velenovská Pavla, Wagnerová L. Měnin, Yamato Jana.

Přispěvatelé formou jednorázového příspěvku 50 - 1500,-Kč

Chovancová Miroslava, Šarbochová Magdalena, Nawrathová Lenka, Pihera Jiřef, Štencl Jiří, Rabová Miroslava Ing., Sovák Eduard, Štokr Jan, Geratová Ludmila, SZŠ Klatovy, Kaločova Magdaléna, Schmiederová Radka, Fischer Karel, Opletal Petr, Švarcová V.Liber., Oli Tomášů, Červinka Jiří, Frisman Milan JUDr., Kříž Pavel Ing., Podmolík Josef, Janů Michaela, Svobodová Vladislava, Vašek Otakar, Mičková Jana, Prokešová Helena, Raková Šárka, Peršchala Eduard, Balvín Ivo, Pakosta Jaroslav, ZŠ Čechova, Vít Ondřej Ing., Červená Jana, Tlustý Vojtěch, Hendrychová Jana, Lukášová Alexandra, Frisman Milan JUDr., Kadavý Alexandr, Economia a.s., Votrubicová Irena

Komu vděčíme za podporu, za to, že můžeme plnit přání našich klientů?

Zde jsou ti, kterým patří velké a upřímné DĚKUJEME!

Kooperativa pojišťovna, VAS v.o.s., Brik, Euler Hermes Čescob úver.poj. a.s., Westlake Adrian, Stem/Mark a.s., www.baron.cz, Nadace O2, Nadace ČEZ, Balko Evžen Ing., Nadace České spořitelny, UMO3, ZČP a.s., Nadace Charty 77, Fond RWE Transgas, Nadace Eurotel, Etigraf s.r.o., Mráz David, Zemanová Jaroslava, InterCora s.r.o., Štěpánek Petr, Škoda Holding a.s., Chance a.s., Humpolec, Škvainová Milada Mgr., Heidelbergová Eva, Lear corporation Czech s.r.o., VLP (deník "šíp"), Kappenberger + Braun, Fuková Jiřina, Saarloo Lednice, Jánský Vladislav, Barentz s.r.o., Strejčková Jana MUDr., Čadková Marie, Horák Miroslav Ing., Doc.MUDr.Miroslav Hanuš CSc., Alpax s.r.o., Tutrová Denisa, Hajná Alena, Zelenková Michaela, Kroc Lukáš, Fantová Lenka, BOS org. s.r.o., UMO2, golf ČEP, Bajttlerová Iva Mgr., ZŠ Rokycany, Valášek Josef, Valášková Marcela MUDr., OS Bezdržic, LC Plzeň Bohemia, Tejkalová Alice, ZŠ Javorník, Janýrek René, Marková Klára, Solid Systems s.r.o., Internal Balance, Vorlíčkovi, Molins s.r.o., ZAK TV s.r.o. sbírka, IACG s.r.o., Dvorák Tomáš Ing., Lokel s.r.o, J+W and associates, Masojídkovi, SSI Schaefer shop, Winkler J., Caverna agency a.s., Palestra

Hmotné dary

Accept s.r.o., Slunečnice zdravá výživa Plzeň, Fišer-zahradnictví Plzeň, NET Kralovice s.r.o., Vavříčka Martin, Zazvorková Jana JUDr., Freeman Michaela

Omlouváme se, jestli Vaše jméno není uvedeno správně, na výpisech z účtu není vždy uvedeno správně, je nám líto, že nevíme, kam můžeme poslat poděkování. Pokud máte zájem, zašlete nám kontakt na náš email, nebo sídlo společnosti, rádi Vám zašleme jako poděkování pozvánku na promoci psů, Vánoční přání !...

dovolte, abychom Vám všem, sponzorům, dárcům, předvychovatelům, fandům a dobrovolníkům poděkovali!

Velice si vážíme Vaší pomoci.

Pomocné tlapky o.p.s.

jsou neziskovou organizací, jejíž činnost je financována pomocí peněžitých, nebo i věcných darů od jednotlivců, firem, společností, nadací, občanských sdružení a částečně formou dotací od státu.

Abychom mohli pokračovat ve své práci, potřebujeme i Vaši pomoc!

Vaše dary jsou odečitatelné z daní ve smyslu zákona č. 248/95 Sb. o obecně prospěšných společnostech.

Příspěvky můžete posílat na účet Pomocných tlapek o.p.s. číslo: 78-36 11 44 02 87 / 0100

vedený u Komerční banky, Jiráskova 482/II. Rokycany

Hledáme: -dobrovolníky pro předvýchovu štěňat -překladače z anglického do českého -jazyka

Sídlo společnosti: Pomocné tlapky o.p.s. 332 02 Starý Plzenec 1073

IČO: 26 32 26 41 DIČ: 140-26 32 26 41 Společnost vedena v OR KS v Plzni odd. O, vl.44

Na Vaše dotazy rádi odpovíme:

Paní Hana Pirnerová (žádosti o psa, koordinace předvýchovy, sponzorování, administrativa)

Telefon: +420 724 007779

e-mail: pirnerova@volny.cz

Manželé Olga a Jiří Tomášů

(výcvik asistenčních psů, canisterapie)

Telefon: +420 724 795 589

www.pomocnetlapky.cz

příspěvky, náměty zasílejte na bartacek@seznam.cz

